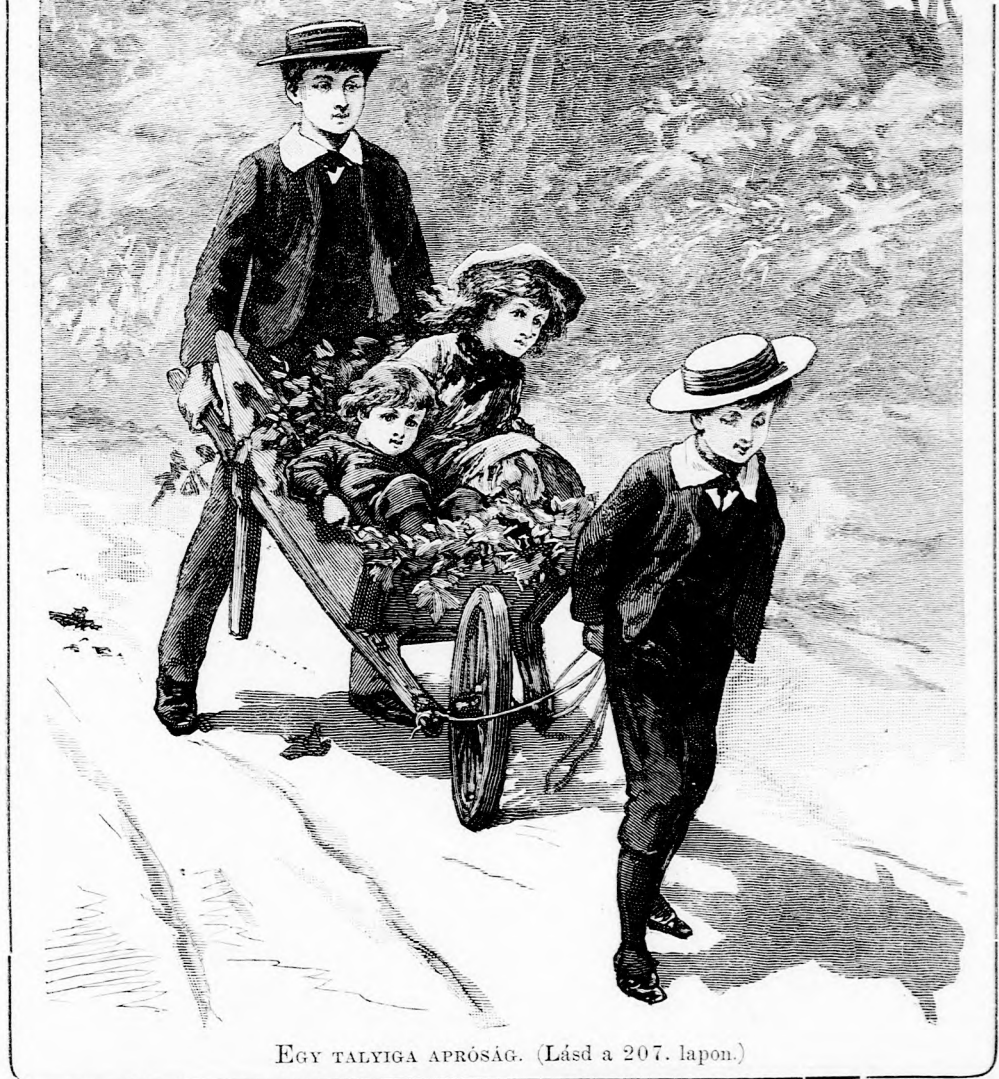

KIS TRAP

EGY TALYIGA APRÓSÁG. (Lásd a 207. lapon.)

XXXIII. kötet, 13. szám.

Ára negyedévre 1 fnt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1887. szeptember 25-én.

SZÁ
avens
s Honk
zámában
eküldték

raga-
a sza-
snád-
enve-
igban
tíleít,
zrevő
es kis
si.

áry Emi
es ada-
bácsi.

ez.
eledvén,
maz elő-
ejár, szí-
bb meg-
esse fenn-

40 kr.
80 kr.
60 kr.
küldésére
haszná-
z, Buda-
eum-épü-

atala.

eum-épület
ten.

A SÁNTA SZOMSZÉD.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

EZ NEM volt valami nagyon fényes terv, de hát bele kellett nyugodni. Az iskolamestert, mikor néha-néha látta, megbámulta, mint valami csoda embert. Hogy is ne, mikor az olyan tudós, hogy a faluban harmincz gyerek tanul tőle annyi sok okos dolgot. Meg is süvegelte a tanítót úgy, hogy a királyt sem lehetett volna különben, csakhogy persze a tanító nem sokat törődött vele, mert nem sejtette, hogy ez a szegény árva fiu mit forgat a fejében, hogy ennek egyben is jár az esze, mint a juhain, melyeket őriznie kell. Pedig járt s Pali nem tehetett róla, de titkon szinte irigykedett Jóskára és Annuskára, kik iskolába járhattak.

Lassan-lassan egészen elszomorodott. Míg eleinte nagyon boldognak érezte magát új helyzetében, most napról-napra búsabb lett. Mikor este látta, amint Jóska és Annuska előveszik könyveiket és lassan, akadozva ugyan, de olvasnak, aztán beszélnek mindenféle szép és érdekes dolgokat, melyeket a tanító urtól hallottak, Palinak nagy bánat szállt a szívébe, hogy ő neki mért nem lehet része ebben.

Néha, mikor a két testvér nem volt a szobában, Pali elővett egy-egy könyvet és nézegette. De biz abból ő egy csöppet sem lett okosabb. Csak valami feketét látott a fehér papiroson. De hogy mit jelent az a sok apró feketeség, azt nem tudhatta. Nagyot sóhajtván tette ismét helyére a könyvet.

Volt pedig valaki, a ki látta és szemmel kísérte mindezt. Ott ült a sarokban vagy a tűzhelynél a jó öreg néni, a beteg öreg nő, ki mozdulni is alig tudott és naphosszat üldögélt egy helyben. A kinek valami baja volt, hozzá ment tanácsot kérni s ő jól megfontolva, mindig okos tanácsot adott. Bizonyosan adott volna Palinak is, csakhogy a szegény fiu gondolni sem mert volna arra, hogy ő valakinek el is mondhassa, ami busítja. De ha ő nem mert szólni, szólt az öreg nő s egy napon, mikor Pali valamivel korábban tért haza, magához intette.

— Mondd csak, fiam, ugy-é nem vagy beteg?

— Beteg? Nem én! Dehogy vagyok! Nincs nekem semmi bajom.

— Akkor hát mi a bajod? Mert azt látom, hogy valami bajod van, mintha szerencsétlennek éreznéd magadat itt nálunk.

Pali ijedten nézett az öreg nőre.

— Isten mentsen! Sőt nagyon háladatos vagyok, hogy olyan jók hozzám, szegény árvához.

— Jó, jó, de mégis van valami bajod. Láttam sokszor, hogy szomorú vagy. Hát csak mondd meg őszintén, mi bánt?

— Ha már épen meg kell mondanom, hát nem tagadom . . . nagyon busít, hogy én nem tanulhatok úgy, mint Jóska és Annuska. Én is szeretnék tudni valamit. De hát nem lehet.

— No, ha csak ez a baj, azon segíthetünk.

— Már hogy lehetne az?

— Mindjárt meglátod. Add ide csak azokat a könyveket.

Az öreg néni kikereste az ábéczés könyvet és maga mellé ültette a fiut. Aztán kezdte neki sorra mutatni, magyarázni a betűket. Félóra múlva Pali már értett vagy tíz betűt.

— No lásd, ha akarsz, hát így lassanként velem tanulhatsz. Kérd meg a kulcsár urat, hogy naponként kissé korábban jöhess haza. Ő jó ember, megengedi. Így estefelé Jóska és Annuska kint szaladgálnak, játszanak, nincs szükségük a könyvekre. Én majd tanítalak. Ha figyelmes és szorgalmas leszel, mihamar tudni fogsz annyit, mint Jóska és Annuska.

Pali nem tudott okosabbat tenni, mint hogy nagy örömeben a nyakába ugrott a jó öreg néninek és szentül fogadta, hogy olyan figyelmes és szorgalmas lesz, mint a legjobb iskolás gyerek.

Ezt a fogadalmát hűségesen meg is tartotta és e naptól fogva minden este nagy szorgalommal folytatta a tanulást. A többiek kint jártak-keltek dolgaik után, senki sem zavarta az öreg nénit és fiatal tanítványát. A szorgalomnak meg is volt eredménye. Három-négy hónap múlva Pali már sokkal jobban tudott olvasni és írni, mint Jóska és Annuska, kik iskolába jártak.

Vasárnap és ünnepnapon, mikor egy kis szabad ideje volt, előszedte Pali a Jóska és Annuska könyveit és olvasgatótt, tanulgatótt belőlük. De ezzel mihamar elkészült. Aztán előkeresett holmi ócska kalendáriumokat és mindent, ami csak olvasni való volt. De ez mindössze is nagyon kevés volt, mert a szegény földműves házában könyv bizony nem igen akadt.

Ekkor újra elszomorodott Pali. Ugy szeretett volna olvasni, tanulni, de nem volt miből. Hanem erre a szomorúságára is csakhamar talált váratlan orvosságot.

Az öreg kulcsár, a kinek Pali a juhait őrizte, koronként bement a gondjaira bízott kastélyba, hogy a termeket szelőlőztesse s egynek-másnak utána nézzen. Pali tudta ezt, de soha sem törődött vele. Még csak az sem igen jutott eszébe, hogy szeretné látni az uraság pompás termeit. Hallotta ugyan hírét, milyen szép oda-bent minden; de hát ez nem neki való hely volt, ő oda nem vágódott.

Hanem egyszer mégis be kellett mennie a kastélyba, mert az öreg kulcsár így szólt:

— Ma délig itthon maradsz s velem jössz a kastélyba. Tisztogatni fogunk egy kicsit s majd segítesz nekem.

Pali ennek persze megörült, mert eszébe jutott, hogy sok szépet hallott már a gazdag uraság szép lakásáról. Nem is sejtette, milyen öröm várja ott.

A mint egyetmást csinálgattak, Pali az egyik szobában egy nagy könyves szekrény elé tévedt. Csak bámult rá. Még csak álmodni sem tudta volna, hogy ennyi könyv lehessen a világon.

— Jaj de boldog lehet az az ur, hogy ennyi könyve van! Mennyi szépet olvashat!

— Talán bizony te is szeretsz olvasni? kérde az öreg kulcsár.

— De mennyire! Csakhogy nincs könyvem. Ha ezek itt az én könyveim volnának!

— Hát azokkal ugyancsak nem boldogulnál, barátocskám. Mert ezek mind

olyan könyvek, a melyeket meg sem értenél. De ha olyan nagy a kívánságod, vannak itt olyan könyvek is, melyeknek hasznát veheted. A padlásan egész garmada van olyan könyvekből, melyeket az ifiurak, a gazdám fiai kitanultak s én félredobtam. Választhatsz magadnak.

— Igen ám... de szabad-é elvinni!?

— Ha én mondom, akkor szabad. Azokat a könyveket már nem használja senki, akár mind elhordhatnám tüzet gyujtani. Az ifiurak soha sem veszik többé kezökbe. Különben majd vissza is hozhatod.

Ugy volt, miként az öreg mondá. A padlásan egész garmada volt az ócska könyvekből s e naptól fogva Palinak nem volt többé szomorúsága. Vihetett magával egész tuczatot is. Az öreg kulcsárnak nagyon tetszett, hogy ez az egyszerű fiú annyira szeret olvasni, tanulni. Még segített neki kiválasztani, hogy mit olvasson, mi való neki. És ez nagyon jó is volt, mert Pali persze nem igen tudta volna, melyik könyvet érdemes neki olvasni. Amit megolvasott, azt pontosan visszavitte és oda tette, a honnan elvette, ámbár az öreg kulcsár akárhányszor mondta, hogy ez bizony fölösleges, mert az már tűzrevalónak van szánva.

— Bizony nagy kár lesz, ha föl-égetik ezt a sok szép könyvet, sóhajtá Pali. De már én csak visszateszem.

Ez is tetszett a jó öregnek, mert azt látta belőle, hogy a szegény fiu nagyon becsületos lelkü.

— Ha volna, a ki egy kicsit segítené, még ember válhatnék belőle. No,

ki tudja, nem akad-é szerencse az utjába. De akárhogy lesz, mindenkép jó, ha tanulgat valamit, nem nő fel olyan vadon tudatlanul.

Egy napon, mikor Pali ismét vala olvasni valót kért, az öreg kulcsár nyájasan mondá:

— Ugyancsak szaporán olvasgatsz. Talán el sem olvasod, csak úgy belekukkantasz a könyvbe.

— Oh dehogya! Elolvasom én elejétől végig. De hát nagyon sok időm van rá. Mikor kint vagyok a mezőn és juhócskám békésen legelésznek, leheveredem a fübe és olvasok, jóformán egész nap. Így aztán hamar a végére jutok.

— Persze, persze! No megállj csak, találtam most megint egy neked való könyvet. Ez vastagabb, ebben sok szépet olvashatsz.

Pali örvendő vitte magával a könyvet. Szép piros kötésű, aranyos szegélyű könyv volt, melyben híres emberek történetei voltak elbeszélve. Ezt olvasgatta most Pali naphosszat, a mint a mezőn egy-egy bokor árnyékában leheveredett. Sokat nem értett, mert hát keveset ismert még a világból: de egyszer aztán olvasott a könyvben valamit, ami nagyon megragadta a figyelmét.

Egy jeles férfitörténete volt az, egy híres építészé, a ki gyerekkorában nagyon szegény fiu volt, épen mint ő maga, sőt épen pásztorfiú volt és mikor kint a mezőn heverészett, egy-egy lapos kőre vagy akár csak a homokban is rajzolgatott. Ez nagyon tetszett Palinak. Igen, ő is rajzolgatni szeretne, aztán nagy házakat építeni, kastélyokat, templomo-

kat. Szerzett is magának Jóskától egy kis darabka plajbászt, meg papirost is, mert így bizonyosan könnyebben boldogul. De

mikor aztán megkísérlette, sehogysem boldogult ezzel a mesterséggel. Megpróbálta a juhokat, aztán a fákat, de biz' azzal a

ERDŐ MÉLYÉN. (Lásd a 206. lapon.)

furcsa figurával, ami ebből kisült, maga sem volt meglegedve.

— Ez nem ér semmit. Aztán ha templomot, kastélyt akarok építeni, mi

szükségem van arra, hogy juhót rajzoljak le? Másképp kell ezt valahogy kezdeni, csakhogy nem tudom, hogyan.

Törte rajta a fejét, addig-addig, míg kitalált valamit.

— Ott van a faluban az az öreg kőműves mester, az bizonyosan tudja. Ő is épít... talán már templomot is épített... elmegyek én hozzá.

És mikor este hazatérőben volt, csakugyan benyitott az öreg kőműves-mesterhez, hogy megkérdezze, miképen lehet valaki olyan híres építészszé, mint az, a kiről ő olvasott.

Az öreg majszter éppen asztalnál ült és roppantul el volt merülve valami rajzolásba. Pali zavartan állt meg az ajtónál és hamarjában nem is igen tudta, miképp fogjon hozzá a mondókájához.

— No fiú, mit akarsz? kérde a kőműves.

— Én... én kérem alásan... azt szeretném tudni, mit kell csinálni, hogy az ember híres építész legyen, aki palotákat épít?

Az öreg félig nevetve, félig csodálkozva nézett a fiúra.

— A ki palotákat épít? Hát ugyan ki akar itt palotát építeni? Aztán miféle híres építészről beszélsz? Nem ismerlek én semmiféle híres építészt.

Ezzel a jó öreg kőműves, a ki csak egyszerű falusi mesterember volt, nagyon ártott magának a Pali szemében. Talán bizony nem is hallotta az öreg még hírét sem, milyen nevezetes építészek vannak. Ez pedig körülbelől igaz is volt, mert az öreg így szólt ismét:

— Nem hallottam hírét soha semmiféle híres építésznek, palotát sem épít nálunk senki. Itt van az uraság kastélya, de az már van vagy száz éves, ki tudná azt, hogy ki építette. Aztán mi közöd neked az efféléhez?

— Hát... hát csak azért kérdem... mert szeretném megtanulni ezt a szép mesterséget.

— Az már más. Az nem valami nehéz dolog és ha olyan nagy kedved van, beállhatsz hozzám. Épen szükségem van egy fiúra, a ki meszet, homokot keverjen.

— És így majd megtanulom aztán, hogy kell nagy templomokat, palotákat építeni?

— Azt bizony nem tanuló meg, hanem lesz majd belőled idővel becsületes kőműves legény, aztán ha szorgalmasan iparkodol, még majszter is, mint én vagyok.

És az öreg mester büszkén egyenesedett föl, mert hát a faluban ő volt a legjelesebb kőműves mester, már csak azért is, mert más ilyenfajta mesterember nem is akadt a faluban. Hanem Palinak ez nem egészen volt kedvére. Ő nem épen affélére gondolt. Kissé zavartan forgatta sípkáját, mert nem akarta megbántani a büszke majsztert. Végre mégis csak megszólalt újra:

— Én azt olvastam, hogy volt egy híres építész... de az nem meszet és homokot kavart, hanem terveket rajzolt. Mi az? Hogy kell tervet rajzolni és mire való az?

— Hja, barátocskám, az nagy dolog, az nagyon nehéz dolog. A terv az, mikor az ember előre lerajzolja papírosra, milyen lesz az, amit építeni fog.

— Igen, azt szeretném én.

— Igazán? Nagyon szép. De hát tudsz-e rajzolni.

— Próbáltam, de nem igen boldogulok. Az nagyon nehéz, ugy-e?

— Meghiszem azt! Nekem nem nehéz, mert én értek ahhoz is. Megállj csak, te kis ficzkó, mindjárt mutatok valamit. Nézz ide!

(Folytatása következik.)

ILONKA A LÁDÁBAN.

— A kicsinyek számára. —

zör meleg nyári napon a Völgyi családnak jött valami koldusaszszony, karján kis gyermekkel, és kért némi viseltes ruhát.

— Jertek velem föl a padlásra, mondá a mama; ott van egy nagy láda, melyben az ócska-ruhák vannak eltéve; keressünk, hátha kerülne valami jobbaeska darab a szegény anya s a kicsi számára.

Pali és Zsuzsika mentek a mama után, Ilonkát — aki alig volt még négy éves — mama a karján emelte. Mig a szegények számára ruhákat választott, azalatt gyermekei nézték a régi holmikat. Egyszer a mama azt mondja:

— Már én találtam nekik valót és el is viszem. Jertek utánam, s vigyázzatok Ilonkára, le ne essék.

Abban a hiszemben ment le a mama, hogy gyermekei utána fognak jönni. De azok nem fogadtak szót, tovább is kerestek a lomok között. Pali bele állt a ládába és hívta Zsuzsikát. De ennek nem volt kedve vagy mersze.

— Jőjj hát bele te, Ilonkám. Igy biztatá Pali a csöpp leánykát.

A ládába emelték s úgy játszottak. Eszükbe sem jutott, hogy őket a mama hívja. Ismét fölzendüla mama szava, hogy:

— Gyermekek, jertek! Elmegyünk sétálni.

Pali kiugrott a ládából, kézen fogva Zsuzsikát, Ilonkára nem is gondoltak. Ilonka utánok akart szaladni, de képtelen volt kimászni a mély ládából, melynek fölölegül közben a mázsás födele is lecsapódott; szerencsére úgy, hogy a ruhák a láda szélére voltak téve és így nem esükhözhetett be teljesen. A kis leány sokáig próbálgatta fölemelni, de nem birt vele.

A mama csak kereste az ő Ilonkáját, de nem akadt rája. A padlásra nem nézte, mert a két gyermek azt állította, hogy Ilonka utánok jött le, valamint hogy igazán így voltak meggyőződve. Már nagy aggodás fogta el mindnyájokat, midőn egyszerre a mama fülét siró hangok ütök meg.

— Ni... nem az Ilonkám hangja ez?

Sokáig kereste a szobában, konyhában, de sehogy sem találta meg; nagy sokára fölment a padlásra és a kis leánykát a ládában sirva lelte. Ilonka elmesélte, hogy a két testvére mögött hogy maradt el.

A gondatlan két nagyobbiknak persze kijutott erre. Meg is fogadták, hogy többé nem fognak ily bajba keveredni.

Francziából

Szalatsy Erzsike.

HORGÁSZAT.

A legyeeskét megüzi,
El is fogja, s rátüzi —
Rátüzi a horgára,
Igy megy a víz partjára.

A legyeeske jó falat,
Kapkodják a kis halak.
Hej, de egy se marad ott,
A csel rajtok nem fogott.

— Megkerültél Péterke?
Hol a pisztráng, kecsege?
»Halommal lesz, azt tudtam —
Hej, egyet se foghattam!«

A való meztagadta,
De az álom meztadta.
Álmában annyit fogott,
Egy hétig el sem fogyott.

HÁROM MADÁR, HÁROM LÁNYKA.

— Példázat. —

Három kedves kicsi lányka indult együtt ki sétára. Arany-szőke sárga fürtje volt az egyik kis lánykának, gesztenyeszín a másikkának, fekete a harmadiknak.

Körülöttük, amint mentek, három kis veréb röpkedett. Jól ismerék a lánykákat, együtt laktak ott a házban; a leánykák persze bent

a kényelmes és szép szobákban, a verebek pedig csak kint, eresz alatt a fészkekben. De naponként látták egymást s reggelenél, ozsonnánál kijutott a verebeknek részök a jó morzsácskából.

Amint így a lányok mentek, a verebek csicseregtek:

— Már én mégis csak azt mondom, szólt az egyik bölcselkedve, ez a kedves aranyszöke legkülönb a három között, mert ez legszebb. Igaz, ugy-e?

— Dehogy igaz! szólt a másik. Legkülönb az a fekete. Az ám a szép! Testvérei még csak nem is versenyezhetnének vele.

— Eh, miféle bohó beszéd, szólt rá a harmadik veréb. Már hogy volna ez legkülönb? Sem ez, sem pedig a szöke! Én azt mondom, a harmadik, az a gesztenyeszín hajú, az legkülönb hármuk közül. Ez érdemel dicséretet, ez fog kapni dicsőséget.

Vitáztak a kis verebek, egyik sem hagyta kedvencét s elvitáztak volna estig. Végre aztán így szólt egyik:

— Ne vitázzunk, mindhiába, hogyha egyikünk sem enged. Inkább menjünk a bagolyhoz, hadd ítéljen ő közöttünk.

— Jól van, menjünk, szólt a másik. Amott néz ki odujából s látja épen a lánykákat.

Amint mondák, meg is tették, vitájukat elbeszélték a tudós, böles vén bagoly-nak. Ez pedig csak nézte, nézte a lent sétáló lánykákat, aztán tudós mosolygással így szólott a verebekhez:

— Fölületes volt vitátok, mit beszéltek, nem tudátok. Melyik legszebb? Izlés dolga. De ha van is köztök olyan, aki szebb a más kettőnél, ki tudja, hogy legkülönb-e? Legkülönb az, aki legjobb, aki köztök legnemesebb. A szépségök hamar mulik s jön idő, hogy mindhármuknak egyformán ősz lesz a fürtjük, mély barázda szántja képök. Hanem akkor majd kitünik, ki a legkülönb közöttük: annak derü lesz

szemében, meleg szeretet szívében, szeretet veszi majd körül s aki látja, mind csak örül s nem azt kérdi, hogy volt-e szép, hanem tudja, hogy jó, nemes, akit érdemes szeretni, mert a jóság, a nemes szív el nem mulik az idővel, hanem ékessége marad az embernek haláláig!

OKOS NYULAK.

(Képpel a 205. lapon.)

KIS kutyám

*A pórázról leszabadult;
Szinte bizony nekivadult,
De fut ám!*

Nyulakat

*Látott meg az erdőszélen —
»Jó vacsóra lesz, úgy vélem —«
És szalad*

És rohan.

*De a tapsifüles sejtí:
Ha bevárja, meg is ejti
Biztosan.*

Van esze!

*Egyik ide, másik oda —
Nyúlhus, jó kutyám Laboda
Valj, lesz-e?*

Aligha!

*Hogy meglátják, ök is futnak,
S ha nem győzik: bele bujnak
A likba.*

JANCSIKA ÉS AZ OROSLÁNOK.

— Beszélyke. —

INT az állatkertben jártam egy szép nyári napon. Megnéztem a struczot, zsiráfot, elefántot, de legtovább mégis csak kedvenceimet: a hatalmas oroszlánokat és mellettök a tigriseket. Mások is álltak ott, bámulva a szép állatokat, melyek nyugtalanul keringtek ideoda szük ketreczökben. Mellettem két kis fiu állt egy öreg ural.

— Nagyapa, szólt az egyik fiucska, mért ugrálnak, keringenek ugy ezek a vadállatok?

— Mert szeretnének szabadba jutni, aztán meg bizonyosan éhesek is, mert még nem volt meg az etetés. Ilyenkor mindig nagyon haragosak.

— Most széttépnék ugy-e, ha valaki bemenne hozzájok?

— Bizonyosan. Csakhogy nem is megy be senki hozzájok?

— De az állatszeliidító nem fél tőlük, ugy-e? szólt a másik fiu. Az ám aztán a bátor ember.

— Az igaz, felelt mosolyogva a nagyapa. Te nem mernél bemenni az oroszlánketreczbe nemde? Pedig én láttam egyszer egy sokkal kisebb fiucskat, aki egészen bátran ült az oroszlánok közt, melyek nem is ismerték.

— És nem tépték szét?

— Semmi baja sem lett.

— Oh, hát hogy lehet az? Meséld el, nagyapácska.

— Jertek oda arra a padra, elmondom.

Ekkor én is közbeszóltam.

— Ha megengedik, én is meghallgatom a történetkét. Mert azt magam is szeretném tudni, hogy egy kis gyermek mikép járhat fenevadak közt.

Az öreg ur nyájasan leültetett maga mellé, aztán így szólt:

— Régen történt az, én még akkor fiatal kezdő orvos voltam. Egy menazsériás járt akkoriban városról-városra és nemcsak mutogatta szép oroszlánait, hanem produkálta is magát, bement közéjük. Eljutott abba a városkába is, a melyben akkor én iaktam s persze mindnyájan megnéztük a szép állatokat.

Az állatsereglet tulajdonosa izmos, derék férfiu volt és nemcsak erős, bátor, de igazán jó ember. Derék felesége, és egy kis fia volt, a három éves Jancsika. Az asszony és a kis fiu nem igen voltak láthatók, nekik nem került dolguk az állatseregletben; maga a gazda végezte a produkciót s még egy segédje volt, aki egyben-másban segített. Ez a segédje is izmos természetü ember volt, de látszott a szemén is, hogy durvalekü ember. Öröme telt benne, ha a fogoly vadállatokat kinezhatta. Persze könnyen tehetette, mert az erős vasrostélyon keresztül az oroszlánok nem bánthatták. A nagy vasruddal, mely ilyen helyen mindig kéznél van veszedelem esetére, a gonosz ficzko minden szükség nélkül is verte a szegény állatokat, ugy, hogy ezek dühösen ugráltak, morogtak, ha csak közeledett is. Ez pedig nagyon nagy baj az állatszeliidítónek, mert elvadtja az állatokat. A gazda tehát sokszor intette segédjét, hol szép szóval, hol kemény pirongatással, de hasztalanul. Az csak folytatta durva kedvtelését.

Mikor az állatsereglet tulajdonosa látta, hogy nem használ sem szép szó, sem dorgálás, utoljára sem tehetett egyebet: elkergette szolgálatából a durva ficzkót.

Nem sejtette, hogy ezzel veszedelmet idéz magára. Mert a gonosz ember megfogadta, hogy boszút áll volt gazdáján.

És boszuvágya kielégítésére szörnyű tervet főzött ki, olyat, a mellyel tönkre tegye a menazseriást.

Egy délután a városkában mindenfelé nagy betűs hirdetések voltak olvashatók, hogy az állatseregletben rendkívüli produkció lesz, a közönség meggyőződhetik, mennyire meg vannak szelidítve azok a hatalmas oroszánok, mert ezuttal nem is a gazda fog bemenni közéjük, a kit már ismernek s kitől félnek, hanem Jancsika, a menazseriás három éves fiacskája.

Mindenki olvasta ezt és persze kíváncsi lett látni a csodát, hogy egy kis fiucska a fenevadak közé merjen lépni. A menazseriás semmit sem tudott erről a hirdetésről és maga is csodálkozott, hogy annyi ember tódul a bódéba. De a felesége valami vásárlás végett kint járt az utcán és lélekszakadva rohant haza, rátámadva férjére:

— Micsoda örültség jutott eszedbe, hogy Jancsikát akard az oroszánok közé küldeni? Hiszen az lehetetlen! Azt én nem engedem meg! Széttépnek!

— Mit beszélsz, asszony? Már hogy ereszteném én Jancsikát az oroszánokhoz?

— De hiszen az egész város tele van a hírével, minden utcasarkon ezt lehet olvasni? Hát nem te hirdetted?

— Már hogy tehettem volna! Ez valami gonosz csíny, melyet ellenünk elkövettek. Oh már tudom is, ki tette! Az a hitvány ficzkó, a kit elcsaptam. És jól tudom, mire számít! Föllármázta a várost, mert itt a sok ember és látni akarja Jancsikát az oroszánok között. . . ha megteszem, a fenevadak széttépik kis fiukat. . . ha meg nem teszem, azt hiszik, hogy bolonddá tettem a várost, kiüznék innen s nagy károm lesz! Oh mit csináljak!

Én magam is oda mentem, de nem azért, hogy az ígért produkciót nézzem, hanem hogy beszéljek a vakmerő menazseriással, — mert én is persze azt hittem, hogy az ő terve az, ami hirdetve volt. Eltökéltem, hogy bemegyek hozzá és lelkére beszélek, ne tegyen ilyen bűnös dolgot, ne kockáztassa az ártatlan kis gyermek életét. Be is mentem a bódé hátsó részében levő kis szobájokba, de alig kezdem beszélni, a jó ember így szólt:

— Oh, doktor ur, csak nem hiszi talán, hogy oda akarnám dobni kedves fiacskámat a fenevadaknak? Nem teszem. . . ez egy gonosz ellenségemnek a csínye és sikerült az álnok terv. Tönkre vagyok téve! Az emberek kiüldöznek, csuffá vagyok téve, hire fog terjedni és akárhová megyek, mindenütt tudni fogják, hogy megcsaltam a közönséget.

És elbeszélte, milyen gyanuja van, sőt bizonyosan meri mondani, hogy elcsapott szolgája főzte ki ezt a gonosz boszút tervet.

Mikor megtudtam, hogy van a dolog, magam is nagyon boszankodtam. A szegény jó emberek csakugyan nagy bajban voltak. A sok nép már ott van, várja a

produkeziót. Ha most a menazseriás előáll és mentegetőzni, magyarázgatni kezd, nem hisznek neki, megharagusznak és talán még bántani is fogják, hogy bolonddá tette őket. Itt segíteni kell valamikép.

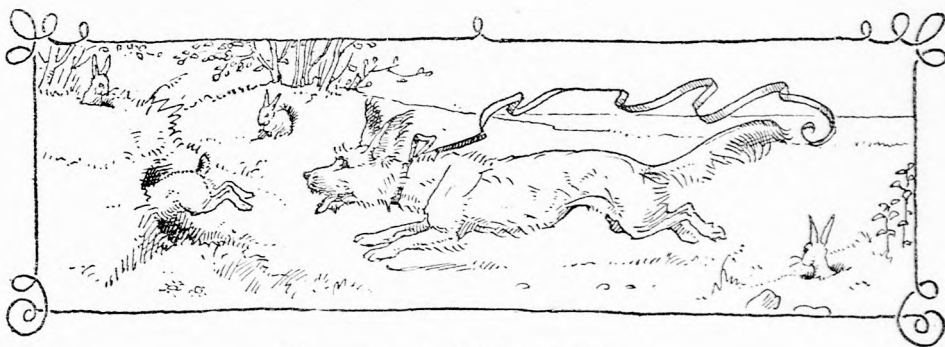
Rövid gondolkozás után kész volt a tervem.

— Ne aggódjék semmit, kedves barátom, mondám. Annak az álnok embernek a terve nem fog sikerülni. Csak tegyen mindent úgy, a mint én mondom. Az oroszlánok még itt vannak a függöny mögött, ugye?

— Igenis, még nem toltuk ki a ketreczet. Csak akkor szoktuk, mikor kezdem a produkeziót.

— No's hát várjanak pár perczig. Mindjárt visszatérek.

A közönség egy kicsit sokalta a vára-kozást, türelmetlenkedett, de végre aztán félrehuzódott a függöny és a kerekas ketrecz, melyben az oroszlánok voltak, oda-gördült a nézők elé. A ketrecz mellett pedig ott állt az állatsereglet tulajdo-nosa s mellette Jancsika, a három éves fiúcska.

OKOS NYULAK. (Lásd a 202. lapon.)

Az emberek tapsoltak, mikor látták, hogy csakugyan meglesz az a rendkívüli produkezió. A menazseriás pedig így szólt:

— Tisztelt közönség! Ma egy hirdetemény volt olvasható, hogy a kis fiam fog bemenni az oroszlánok közé. Ezt nem én hirdettem...

Erre nagy lárma támadt.

— Micsoda, hát nem igaz? Most már eltagadja? Bolonddá akar tenni? Ezt nem tűrjük.

A menazseriás nyugodtan csöndet intett és így szólt tovább:

— Mondom, nem én ígértem azt, hanem egy gonosz ellenségem akar így boszút állani rajtam, mert azt hiszi, hogy meg nem merem tenni. No, hát csalódik. Jancsika be fog menni az oroszlánok közé, nem akarom, hogy akik ide jöttek és fizettek, csalódjanak.

Ekkor már én is ott voltam a nézők közt. Szétnéztem és a legelső sorban ott láttam az elcsapott gonosz szolgát. Cso-dálkozva is, kárörömmel is hallgatta a menazseriás szavait. A többi emberek feszül-ten lesték a produkeziót.

A menazseriás karjára vette a kis fiút, kinyitotta a ketrecz ajtaját és betette Jancsikát a fenevadak közé, aztán gyorsan bezárta ismét a ketreczet. A nézők nagy része elszörnyűködve látta ezt és visszafojtott lélekzettel várta, mint fognak az oroszlánok a kis fiúra rontani. De ez nem történt. Jancsi, a ki bizonyosan nem is igen tudta, milyen veszedelmes helyen van, nyugodtan sétált ide-oda a ketreczben. Az oroszlánok meg sem mozdultak. Egyik-másik rápislantott a kis fiúra, morgott egyet, aztán mégis csak nyugodtan fekke maradt.

Ez néhány perczig tartott, aztán a menazseriás megint kinyitotta a ketrecz ajtaját s kivette Jancsikát. Ekkor a nézők nagy tapsal fejezték ki meglepedésüket. Csak egy ember nem tapsolt: a gonosz ficzkó, ki csodálkozott is, mérgeződött is, hogy álnok terve nem sikerült, sőt még hasznára és dicsőségére vált ellenségének. Nem is tudta megállani, hanem dühösen kiáltá:

— Itt valami csalás történt! Ezek talán nem is igazi oroszlánok! Én nem hiszem!

Odaugrott a ketreczhez és meg akarta tapogatni az egyik oroszlánt, de vesztére, mert ez hatalmas karmaival rácsapott és felszakította a kezét, sőt a rácsozaton kinyúlva, a fejére is akkorát ütött, hogy a gonosz ember véresen és ájultan rogyott össze. Több napig megfeküdt, megkapta méltó büntetését.

A menazseriás azonban többször nem produkálta ezt a produkciót és Jancsika csak akkor egyszer volt az oroszlánok ketreczében.

— Eddig volt az öreg úr elbeszélése. Kis unokái érdeklődéssel hallgatták, de még nem voltak egészen kielégítve s az egyik végre megszólalt:

— De hát hogy lehetett az, nagypapa, hogy az oroszlánok nem bántották Jancsikát? Fogadni mernék, te csináltál valami boszorkányságot.

— Nem éppen boszorkányságot, de abban igazad van, hogy csináltam valamit. Még pedig a gonosz csel ellen én is cselet gondoltam ki. Adattam az oroszlánoknak annyit enni, amennyi csak kellett nekik, mert a vadállat, ha nagyon jóllakott, lusta és nem igen bánt senkit. De még egy kis kábító szert is adtam be nekik, jól kiszámítva, hogy sok ne legyen, el ne aludjanak, csak kábultak legyenek s a szer hatása hamar elmuljon. Mikor láttam, hogy az oroszlánok már mozogni kezdenek, titkon intettem a menazseriásnak s ez gyorsan kivette Jancsikát. Így fogtunk ki az álnok emberen. Hanem persze, nektek egy csöppet sem tanácsolom, hogy az oroszlánokhoz közel merjeteztek menni. Ezt már Jancsika sem tette azután.

ERDŐ MÉLYÉN.

(Képpel a 197. lapon.)

MÁR-MÁR leáldozóban volt a nap, a dalos madarak kezdtek elcsöndesülni és elültek fészükön, de Mariska még mindig ott volt az erdőben. Hallgatta... maga sem tudta mit, mert nem hallott semmit... hallgatta a mély csöndet és áhitat szállta meg, imádkozott, ha nem is szavakkal, de szíve mélyéből.

De még azért is üldögélt ott sokáig, mert fáradt volt. Nem is csoda, mikor

egész délután járt-kelt kosarával, messze túl a hegyen. Nem sajnálta, hogy tette, holnap majd meglesz az édes jutalma. Mert nem ok nélkül járt ott az erdő mélyén.

Reggel, mikor kijöttek az iskolából, a gazdag bíró leánya, Lidike, gúnyosan így szólt hozzá:

— Hát te mivel fogod meglepni holnap a tanító urat?

— Meglepni? Már miért lepném meg valamivel?

— Igaz, neked talán nem is mondta senki, úgy is hiába mondta volna. Holnap lesz a tanító úr nevenapja és elhatároztuk, hogy mindnyájan hozunk neki valami szép meglepetést. No persze, te nem teheted, mikor nincs miből.

Az már bizonyos, hogy ha lett volna miből, akkor legelőször is egy pár cipőt vett volna, hogy ne kelljen meztláb járnia. Arra tehát nem gondolhatott, hogy valami drága ajándékot vásároljon, de még csak olesót sem. Hanem a hetyke, gőgös Lidi mégis csalódott, mert Mariska nem szomorodott el.

— Köszönöm, hogy figyelmeztettél, mondá.

Mindjárt készen volt a tervével. Tudta, hogy a jó öreg tanító szereti a virágot s ő ismert messze a hegyekben olyan helyet, hol gyönyörű vad virágok nőttek. Nem tépte le senki, mert rösteltek oly messzire menni.

— A jó tanító mindig olyan nyájas, szíves hozzám, szegény árvához, gondolá Mariska, talán beéri egy szép bokrétával is tőlem, tudni fogja, hogy igaz szeretetemet akarom vele kifejezni.

Másnap reggel sok öröme volt a jó öreg tanítónak, mikor hálás tanítványai annyi mindenféle kedves ajándékkal lepték meg. De a gazdag bíró leánya ugyancsak bámult, mikor a tanító, egy nagy bokrétát tartva a kezében, így szólt:

— Mindnyájan szívesek és hálások voltatok s ez jól esik szívemnek. De leg-

kedvesebb nekem ez a szerény vadvirág, mert a ki ezt hozta, nem akart hivalkodni, csak szeretetét tolmácsolta, pedig nagy fáradságába került. A többiek csak szüleik jóvoltából tették, amit tettek, nekik maguknak nem került semmi áldozatukba, de én tudom, hol terem ilyen virág és mily nehéz megszerezni. Mariska megtette s nyiltan kimondom, hogy az ő ajándéka ér legtöbbet. Mert csak az bizonyítja igazán szeretetét, a ki fáradságtól, áldozattól sem riad vissza, hogy bebizonyíthassa.

EGY TALYIGA APRÓSÁG.

(Képpel a czimlapon.)

MIKOR én azt láttam, amit most itt ezen a képen lerajzolva láttok, azt hittem, hogy ez csupa merő kedves vidám mulatság. És fogadni mernék, ti is azt hiszitek.

Nem is mondom, hogy nincs igazatok. Béla és Ernő is azt hitték. Otthon voltak a nagy szünidő alatt, oly vígan és boldogan, a mint csak olyan kis diákok lehetnek, a kik jó bizonyítvánnyal kerültek haza az iskolából. Mert jó diákok voltak mind a ketten. Hanem azért mégis nagyon örültek, mikor tullestek a vizsgálaton és félre tehettek egy időre a könyveket, megszabadultak a tanárok szigorú keze alól. Otthon nem volt egyéb dolguk, mint járni, kelni, szaladgálni, víg mulatságokat kigondolni. Ugy gondolkoztak ők is, hogy mégis csak legszebb idő az esztendőben a nagy szünidő.

De még a kis Emmike és Dinike is, a kik nem jártak iskolába, szintén így gondolkoztak, mert akkor volt legtöbb tréfa és mulatság a házban, mikor a két nagyobbik testvér otthon volt. Az igaz, hogy a két kisebbik testvér ezt néha meg is siratta, mert mindennek úgy kellett történni, amint Béla és Ernő parancsolták s ha a kicsinyek nem engedelmeskedtek rögtön, bizony ki is kaptak.

Most is, hogy ott a kertben sétáltak, Bélának pajkos játék jutott eszébe. Ott állt az egykerekű talyiga, melyen a kertész füvet, földet szokott ide-oda hordani.

— Nézzétek, ezzel mindjárt elmulatunk[egy kicsit. Megkocsikáztatjuk Emmikét és Dinikét.

— Igen, de csak egy kereke van, könnyen félre billen, aggódik Emmike.

— Eh mit, hiszen majd tartom én erősen, Ernő meg huzni fogja. Újjetek be szaporán.

A kicsinyek be is ültek. Ernő kötelet kerített, oda erősítette a talyigához s megindult a sétakocsizás. Nem is lett volna ez rossz multság, ha Bélának az nem jut eszébe, hogy mivel az apróságok féltek, hát majd rájok ijeszt. Mikor leggyorsabban szaladtak, az úgy tett, mintha eleresztené a talyiga egyik rudját s a két kicsike ijedten sikoltozott, félve a kipottyanástól. Ez még inkább tetszett a nagyoknak és folytatták a tréfát, addig-addig, míg komoly valóság lett belőle: Bélának a kezéből, mikor csak ijesztgetni akart, a gyors futásban kicsuszott a talyiga egyik rudja, a gyalgó jármű felfordult és Emmike meg Dinike nagyot zuhantak ki a földre. Emmike bezuzta az orrát, Dinike megrándította a kezét s beletartott három napig, a míg újra egészen helyreálltak és lassan-lassan el is felejtették a kis balesetet.

Béla és Ernő nem felejtették oly könnyen, hanem eszökben tartották, a mit atyjok mondott:

— Soha se űzzetek játékot olyanból, amiből komoly baj származhatik!

REJTETT SZÓ.

Négy betüből állok, két szótagot teszek,
Csinos női nevek közt foglalok helyet.
Gyógyító szert jelent az első szótagom.
Ha sebekre teszik, enyhül a fájdalom.
Két végbetűm idő, elmulik naponkint.
Azonban már holnap elkezdődik megint.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XXXIII. köt. 10-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Névy Mariska, Svachulay Marta, Weigl Mariska, Spitzer Hedvig és Ernő, Unger Della (?) és Rikárd (a magyar a vezetéknevet írja elől, nem pedig megfordítva. F. b.), Sarló Elza, Bukovinszky Lenke, Kelemen Margit, Meiszter testvérek, Jelinek Szeferán, Latinovits Pali, Székely Géza és Zoltán, Redlich Ella, Rapaich Margitka.

Jótekonyság.

A tűzkárosultak javára: Rakovszky Ida gyűjtése 7 frt 40 kr. (Ehhez járultak: Rakovszky Ida 1 frt., Rakovszky Judit 80 kr., Rakovszky Etelka 80 kr., Rakovszky Márta 50 kr., Rakovszky Mariska 50 kr., a kis ikrek 50 kr., Vilma néni 50 kr., Érezhegyi Sarolta 30 kr., Keleti testvérek 2 frt 50 kr.), Farkas Géza 1 frt., Hampel Ernesztina 60 kr., Máday Andor és Pista 1 frt. Tisza Lajos 1 frt.

A bölcsöde javára: Moesáry Pál 2 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez.

A folyó évnegyed végéhez közeledvén, tisztelettel kérjük a „KIS LAP“ amaz előfizetőit, kiknek előfizetésük e hóval lejár, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre . . . . 1 frt 40 kr.
Félévre . . . . . 2 frt 80 kr.
Egész évre . . . . . 5 frt 60 kr.

Az előfizetések (melyeknek elküldésére legcélszerűbb a postai utalványok használata) a „KIS LAP“ kiadóhivatalához, Budapest, Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.